

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: SOMMERENS TALE

Citation: Aarestrup, Emil: "SOMMERENS TALE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid60686/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

SOMMERENS TALE.

Glæd dig! Glæd dig! Tiden kommer,
Da fra Vintrens dunkle Vraa,
Til sin Ild, sit Himmelblaa,
Kalder os den muntre Sommer,
Synger fro:
Kom herud, I stakkels To!
Kom! tag Deel med mig i Lykken!
I skal vende Sorgen Ryggen.

O, jeg veed det nok, at Smerte,
Uro, Jammer, alleslags,
Som man ei kan hæve strax,
Plager et uskyldigt Hjerte;
Men, lidt Trøst,
Nogen Glæde ved mit Bryst,
Har jeg altid dog hørt sige,
Finde de Ulykkelige.

Naar i Skoven Jægeren skyder;
Kløver dufter rundtomkring;
Kildevæld gjør Hop og Spring;
Skyen fuld af Lynild flyder;
Fiske smaa
Stikke Hovdet af det Blaa;
Og bag Løvene sig sanke
Tusind vevre Sladderhanke —

Gjerne hører jeg fortælle:
O, hvor Sommeren er smuk!
Mangt et Hurra, mangt et Suk,
Veed jeg, ikkun mig kan gjælde.
Men der er
Meer end een, som jeg har kjær:
Digterne, hvor de mig møde,
Kan jeg kysse halvt til Døde.

Og hvad Malerne henrive!
Denne Speiden, dette Blik!
Denne Træffen paa en Prik!
Dobbelt rød man vel maa blive!
Dog, de vil —
Deres Konst det hører til —
Man maa lade sig betragte;
Hvo vil slig en Smaating agte.

De Forelskte i min Skygge
Allermeest jeg holder af;
Gud dem noget Yndigt gav,
Var de ellers nok saa stygge.
I mit Huus,
Under Nøddetræets Suus,
Er de ret, som var de hjemme,
Kan de sig og Verden glemme.

Kom da ogsaa ud, I Gode!
Og den lille Rolling der!

Af en Green en Kjepest skjær!
Hæng en Krands omkring hans Ho'de!
Jordbær smaa
Rødme, hvor I staae og gaae;
Jeg vil vise Vei i Lunden,
Putte ham dem selv i Munden.

Jeg er med jer, naar I vandre
Hjem, blandt vilde Rosenhegn,
Trykket af en sagte Regn,
Under Løvet, til hverandre.
Guld i Blaat
Følger paa mit Vaadt og Graat,
Og bag Bladet, i det Dunkle,
Skal en smuk St. Hans-Orm funkle.

Ja, jeg giver Kildevandet
Et Slags udsøgt, munter Kraft,
Som skal, meer end Druesaft,
Bringe eder her paa Landet
Til at lee,
Til at see
Alt, hvad Livet forestiller,
Som igjennem Viisdoms Briller.
